

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

OUD EN WIJS...?

Een komisch drama in veertien scènes

door

Jo Verhelst & Carl Meel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.2099

OUD EN WIJS...?

Een stuk van Jo Verhelst en Carl Meel.
 Het verhaal speelt zich af in een ziekenkamer.
 Wanneer een jongeman tijdens een nacht wordt opgenomen, zint dat zijn kamergenoot niet. Hij is een oude man, gewezen metser en oudstrijder. Hij is opgenomen met longproblemen.

OUD EN WIJS...? is een hedendaags stuk met verscheidene contrasten: oud en jong, burgerlijk en volks, gelovig en vrijzinnig, oorlog en vrede.

Zonder te willen moraliseren worden in dit stuk heel wat hedendaagse problemen aan de orde gesteld, gelardeerd met de nodige humor en een ernstige ondertoon.

Jo Verhelst en Carl Meel zijn beiden ziekenhuiswerkers en konden dit stuk schrijven aan de hand van de dagelijkse realiteit. De herkenbaarheid is dan ook zeer groot.

De première vond plaats op vrijdag 12 juni 1992 in de Ekerse Theaterzaal en werd gerealiseerd door het Clean-Acetheater.

DEKOR

Een ziekenhuiskamer met zijn typische meubeltjes. Twee ziekenhuisbedden met nachtkastjes. Een tafel met enkele stoelen. Een zeteltje. Aan een zijde de inkom van de kamer. Een tweede opening met gordijn suggereert het sanitair. Het geheel heeft een wat aftandse aanblik. Links of rechts: het toezicht. Een tafeltje of bureeltje, een aanrecht met medicatie, een kast, een telefoon, enkele dossiers.

TAALEN EN WOORDKEUZE

Het stuk werd zoveel mogelijk in de spreektaal geschreven. Regelmatig wordt er gebruik gemaakt van dialect. Liever dan het stuk in het Algemeen Nederlands te vertalen, hebben de schrijvers gemeend dat de verscheidene personages zo beter naar voor komen. Typisch Vlaamse uitspraken komen zo ook op een prettige manier aan bod. Uiteraard kunnen aanpassingen gebeuren naargelang het gebruikte dialect.

PERSONAGES

5 dames - 4 heren

FRED CLEIREN

- een beetje 'fils à papa'-type
- gedwongen door zijn ouders, trachtte hij Toegepaste Economische Wetenschappen (TEW) te studeren.
- zijn studies gingen vooral gepaard met de nodige drank- en braspertijen.
- was in de studentenmiddens een populaire figuur
- kon zijn studies niet vervolmaken
- ouders zwaar teleurgesteld in hem
- hierdoor krijgt Fred faalangst en raakt op de dool
- hij raakt in de ban van de drank en leert het verkeerde milieu kennen
- zo komt hij bij de 'X-side' terecht
- evolueert tot een revolutionair type
- keert de rug naar zijn burgerlijk ingestelde ouders, ondanks het feit dat hij van hen nog altijd de nodige 'financiële' steun krijgt.
- gebruikt soms groffe taal, hoewel geen 'uitschottaal'
- heeft een ongeval met de dure wagen van zijn vader
- na het ongeval wordt hij in dronken toestand in het hospitaal opgenomen
- heeft gebroken ribben
- zijn herstel verloopt vlot en zonder complicaties
- vrijzinnig
- grime: gelaat vertoont enkele wondjes, aangestipt met 'Eosine'. (rood)
- kledij: draagt een vuile jeansbroek met daaronder een modieuze onderbroek, eveneens een orthopedisch hemdje.

LUDOVICUS VANDENBUSSCHE

- oude man, die na een leven van hard werken het einde voelt naderen.
- laat zich niet gemakkelijk iets wijsmaken
- wordt gedomineerd door zijn echtgenote
- opgenomen in het ziekenhuis met een pneumonie (longontsteking)
- heeft periodes van acute verwardheid
- heeft de oorlog meegemaakt en dit is een zware stempel voor hem
- was vroeger bouwvakker
- vertelt graag over 'zijn' verleden
- verloor zijn enig kind na een ongeval
- is uitgesproken katholiek: legt alle levensvragen in gods handen
- zijn ziekte ondermijnt steeds meer en meer zijn gestel, toch komt zijn dood nog onverwacht

- grime: grijze haren
- kledij: draagt een ouderwetse pyjama, heeft steeds een ouderwetse 'klak' (pet) bij zich, die hij altijd opzet als hij uit bed komt.

MARIA VANDENBUSSCHE

- klassiek en vooral dominerend figuur
- tegen beter weten in, speculerend op een gouden toekomst samen met haar echtgenoot
- babbelziek
- eenvoudig en simpel van geest
- grime: grijze haren, ouderwets kapsel
- kledij: eenvoudig, ouderwets gekleed, draagt geen juwelen, niet al te best te been

NON

- heeft steeds nachtdienst
- streng, kordaat en straffend, zeer beheerste manier van lopen
- tiranniseert een beetje de patiënten
- grime: verpleegschort met een nonnenkapje; streng getekende wenkbrauwen.
- kledij: draagt een opzichtig kruis rond de hals, draagt geen juwelen, wel een horloge, heeft een 'boere' doch zelfzekere stap

LYDIA

- juist afgestudeerde verpleegster
- frivool, een beetje naïef, idealistische ingesteldheid
- nog wat onhandig
- heeft steeds vroege dienst
- kledij: verpleegschort, enkele onopvallende, fijne juwelen

LIZA

- oudere, geroutineerde verpleegster
- werkt ongeveer tien jaar
- haar huwelijk staat op springen
- reageert attent, doch eerder afstandelijk
- heeft persoonlijkheid, weet wat het leven voorstelt
- heeft steeds late dienst
- kledij: verpleegschort, opvallende juwelen, komt zeer correct gekleed over, een beetje geraffineerd.

MEVROUW CLEIREN

- moeder van Fred
- 'Bourgeoisie madame'
- doet alles om haar goede naam te behouden
- enorm geobsedeerd door het uiterlijke en wat de mensen over haar en haar familie denken
- kledij: draagt veel juwelen en zware oorbellen, een modieuze hoed, die ze steeds ophoudt, chique en duur gekleed, draagt schoenen met hoge hakken.

INSPECTEUR COOLS

- komt ambtelijk over
- is correct
- wil opvallend A.N. spreken
- kledij: draagt een vest, das en een opvallend 'debardeur-ke'.

X-SIDER

- uitdagend, agressief
- grof in zijn uitspraken, platvloers
- wil opzettelijk shockeren
- grime: gekleurd haar en zeer opvallende haardracht
- kledij: draagt een oorbel, kettingen, polsband, halsband, gescheurde jeans, opvallende T-shirt met daarover een zwart leren jak.

TAFEREEL EEN

(Er is een blauwachtig licht op Louis gericht, die in zijn bed ligt te rommelen. In de verpleegruimte rinkelt de telefoon. Grote spot gaat aan en is op de verpleegruimte gericht. Achter de scène horen we de non.)

NON : Ja, ja, ik kom al! Ik heb hier geen twee seconden tijd! *(Ze komt haastig de scène op.)* Hallo, interne verzorging, met zuster Magina!... Wat?... Nen dronkaard?... Die kan hier niet liggen!... Nee, nee, gene zatlap op mijnen dienst!! Waar gaat dat nog eindigen? *(Ze staat met de telefoon in haar hand. Er volgt een korte stilte.)* ...Jamaar, dat kan toch niet!... Ge gaat toch niet... Is dat het enige bed dat er nog leeg is?... En op de andere diensten is er weer geen plaats zoals gewoonlijk... Da's altijd 't zelfde! Als het niet anders kan, vooruit dan!... Ja, ja, ik kom hem halen! *(Ze verlaat het toezicht en gaat naar de kamer van Louis. Steekt het groot licht aan. Ze loopt Louis voorbij, naar het lege bed en legt dit open.)*

LOUIS : *(Opgeschrikt, uit beduusde slaap gerukt.)* Wat krijgen we nu? Duitsers? Waar? Waar? *(kruipt onder de dekens)*

NON : Nee Louis, er komt seffens iemand naast u liggen, jongen.

LOUIS : Wat nu?

NON : Ja, er is nog maar één bedje vrij, en dat is dit.

LOUIS : Dat zeggen ze altijd. Laat mij verdorie slapen!

NON : Slaapt gij maar voort.

LOUIS : Maar wie krijgen we hier dan?

NON : *(aarzelend)* Ne jonge man.

LOUIS : Ne jonge gast?

NON : Ja, ja... 'k heb toch al gezegd dat er geen andere plaats meer is.

LOUIS : Wat komt die hier doen?

NON : *(zuchtend)* Ik ga hem nu halen, blijft maar rustig liggen!

(De non verlaat de scène. De spot is een tijdlang op de wroetende Louis gericht. Hij staat op en gaat naar het sanitair, waar hij druppelsgewijs watert.)

LOUIS : *(brabbelend)* Ne mens niet laten slapen! Dat is altijd hetzelfde. In het midden van de nacht komen ze nog met iemand binnen. Dat is gewoon schandalig, en dat dan uitgerekend op mijn kamer. Een mens niet laten slapen. Hoe is dat nu in Gods naam mogelijk?

(Plots lawaai. Non komt met dronken Fred de kamer binnen. Fred heeft een orthopedisch hemdje aan en een vuile bebloede jeansbroek, tevens kousen en schoenen. Zijn gezicht vertoont enkele niet overdreven krassen, die aangestipt zijn met Eosine of Mercurochroom. Hij lalt en staat een beetje wankel op zijn benen.)

FRED : Een café met bedden, dat heb ik nog nooit meegemaakt, echt nog nooit meegemaakt!

NON : Toe, toe, zijt nu eens kalm!

FRED : Hela, lelijke mok, in de hemel is er geen bier, daarom drinken wij dat hier. *(zingend)*

NON : *(wil administratie in orde brengen.)* Hoe is uwe naam?

FRED : Fred, masseureke!!! In de hemel is er geen bier!...

NON : Ja, dat weten we al! En dat geloven ze allemaal!

FRED : *(Kijkt wat rond, waggelend)* Amai, doeme, da doet zeer! *(kijkt)* Hela, wa is er met mijn buikske gebeurd?... Mij zo inpakken, de smeerlappen! *(Even later tot Louis, denkend dat het de cafébaas is.)* Zeg Miel, nog niet slapen! Geeft d'er ons ene! Geeft de

zuster ne 'Moeder Overste'! En pakt ook iets, hé Mieleke!

NON : Hela, dat is hier een ziekenhuis en geen café!! Wilt ge alstublieft rustig zijn. De andere patiënten moeten ook kunnen slapen!

FRED : Amai, wat voor stinkend kot is me dat hier.

NON : Menereke, als er iets zou stinken dan zijt gij dat wel! Viezerd! We worden al dronken van de geur alleen.

FRED : Heel mijn kast doet zeer! Welken aap heeft mij zo ingepakt?

NON : De dokter natuurlijk!

FRED : Dat is dan ook een doktoreke van mijn voeten.

LOUIS : Allee, hoe is dat nu in Gods naam mogelijk!

FRED : Dat is nen ouwe knol!! (*ziet nu maar eerst de echte Louis*)

LOUIS : Wilt gij alstublieft slapen! En ik ben gene knol!

FRED : En er staat hier gene TV!

NON : Nee! Ge moet nu slapen! Kruipt uw bed in en slaapt!

FRED : Gij tang! Als ge het mij vraagt hebt gij ook nog niet veel aan den toog gehangen...

LOUIS : Zeg hela, kunt ge die gast nergens anders leggen? Ik wil slapen!

FRED : (*zelf in slaap vallend*) Slaapt gij maar, maatje. (*Fred loopt wat rond. Hij begint terug te zingen: In den hemel is d'er geen bier, daarom drinken wij dat hier!*)

NON : Maar nu is het genoeg!

FRED : Amai, kwaai non!

NON : Kom hier, da'k die vieze broek uitdoen!

FRED : Gij blijft gij van mijn lijf.

NON : Ik doe die uit, ik ben dat gewoon. Ik heb al wel wat meer gezien.

LOUIS : Dat is de zuster, die u komt verzorgen, jongeman.

FRED : Dat kunt gij wel zeggen.

NON : Vooruit, die broek uit! Ik heb nog andere patiënten te verzorgen ook. Kom hier sukkelaar, ik zal u helpen.

FRED : Laat mij gerust!

NON : Slaapt dan zo!

(Hier waggelt Fred naar zijn bed. Hij valt pardoes in slaap. Hij ligt er nog met zijn jeans aan. In scène 2, in het washokje doet hij zijn broek uit.)

LOUIS : Zusterke, ik heb dorst!

NON : Drinkt dan iets, Louis! ...Allee, hier is een beetje water... Vooruit, drink op. *(Ze giet brutaal water in de mond van Louis. Hij verslikt zich.)* Louis, zijt zo gulzig niet!

LOUIS : Laat die mens in de gevangenis zetten en niet in het ziekenhuis. *(Zuster maakt zijn gezicht droog met papieren zakdoekjes.)*

NON : Ja daar hebt ge gelijk in, daar hoort hij thuis, maar dat kan nu niet anders. Ge weet, wij zijn een sociale instelling en ik ben zuster geworden voor iets, hé.

LOUIS : Hoe kunde nu in godsnaam ne zatlap bij ne zieke mens steken?

NON : Die mens is nu ook gekwetst en die moet ook verzorgd worden.

LOUIS : Ook gekwetst? Ik ben niet gekwetst, allee toch niet van buiten. Van binnen wel, verdorie!

NON : Kom, slaapt nu maar.

(Het wordt stil in de kamer. De non verdwijnt en de spots worden even gedoofd.)

TAFEREEL TWEE

(De spot is op Fred gericht. Een trage aanloop, contrasterend met het nachtelijk tafereel. Fred wordt kreunend wakker. Hij gaat op de rand van zijn bed zitten, wrijft het vuil uit zijn ogen, kreunt, krabt in zijn haren en snuit luidruchtig zijn neus. Fred staat recht en waggelt naar het sanitair.)

FRED : En nu moet ik nog plassen ook.

(In het washokje hoort men Fred langdurig wateren. Ondertussen is de spot op Louis gericht. Hij wordt eveneens kreunend wakker. Hetzelfde scenario als bij Fred speelt zich af, ondanks de stuggere motoriek van Louis.)

LOUIS : En nu moet ik nog pissen ook. *(Louis staat op en strompelt naar het sanitair. Hij kijkt aan de deur van het sanitair, merkt Fred op, die zijn jeans uittrekt.)*
Verdorie, wat doet gij hier?

FRED : Mij wassen!

LOUIS : Hela, gij gebruikt mijn zeep. En mijnen handdoek ook nog.

FRED : *(vanuit washokje)* Zeg ouwe, zevert niet.

LOUIS : En ge hebt mijn pisfles ook al gebruikt, zie ik! Smeerlap!

FRED : Ik dacht al dat dat geen propere was. Ze plakt langs alle kanten. Gij plast daar meer naast dan daarin, zeker... Laat mij nu gerust, want ik heb koppijn.

LOUIS : *(Strompelt terug naar zijn bed.)* Spoedt u wat, want ik moet ook plassen!

FRED : Mij niet afjagen hé. Ik ben d'er direct!

(Louis gaat terug naar zijn bed. Eén tel later komt Fred uit het washokje even onfris als daarvoor. Hij negeert Louis en gaat naar zijn bed. Hij legt zich kreunend neer. Ondertussen is Louis naar het washokje gestrompeld en we horen hem druppelsgewijs wateren. De spot is op Fred gericht, die eerst verstrooid, doch daarna met steeds grotere zenuwachtigheid en zichtbare argwaan zijn portefeuille zoekt. Fred loopt al roepend richting sanitair.)

FRED : Gij potverdorie, smeerlap, dief, onderkruipsel!!!

LOUIS : *(Kijkt verbaasd uit het washokje, zichtbaar geschrokken.)* Wat hebt gij ineens?

FRED : Dat is nog geen twee minuten alleen en dat weet mijne portefeuille al weg te nemen!

LOUIS : Hoe? Wat? Ik snap niet...

FRED : Komaan, ouwe, geeft hem maar rap of hier gaat seffens iets ferm gebeuren. *(Neemt Louis vast bij zijn pyjamavest)*

LOUIS : Maar, ik weet niets van...

FRED : Jawel! *(Fred pakt Louis beet)* Ik zal u goed dooreen schudden, misschien komt mijne pas dan wel te voorschijn!

LOUIS : *(Louis raakt serieus gepanikeerd en begint reeds te roepen. Hij tracht zich te verweren, maar hij moet zijn veel te ruime pyjamabroek met een hand vasthouden.)* Zuster, zuster, help mij! Rap! Help, help!

FRED : Ik zal u eens enige verdiepingen naar beneden helpen!

LYDIA : *(Lydia, de jonge verpleegster, komt binnengestormd.)* Hela, wat gebeurt hier allemaal? Meneer, wilt u alstublieft onze Louis los laten!

FRED : Vanaf het moment dat dat krapuul mijne portefeuille heeft terug gegeven!

LYDIA : Meneer, laat Louis los! Uwe pas ligt bij ons op het toezicht! De rijkswacht heeft die vannacht gebracht.

(De telefoon op het toezicht rinkelt.)

FRED : De rijkswacht? *(Laat Louis los)*

LYDIA : A ja, natuurlijk. U weet toch dat u deze nacht...
(Fred staat verslagen, wil meer horen, maar...) Een ogenblikje, de telefoon... Ik kom zo dadelijk terug met al uw gerief, meneer. Cleiren is de naam, is het niet?

FRED : Ja, maar, maar...

(De spot gaat uit in de ziekenkamer, terwijl die van het toezicht oplicht, waar een hijgende Lydia komt opgerend.)

LYDIA : Interne verzorging, met Lydia Peeters, goede morgen. Ah, goede morgen dokter Vanderpil... *(wacht even)* U wilt zeker weten hoe het met onze patiënten gesteld is? *(wacht weerom)* Wel ik moet u melden dat er vannacht een jongeman opgenomen is na een verkeersaccident... Nu, ik denk enkel gebroken ribben! Hij heet Fred Cleiren! De nachtzuster vertelde me dat hij dronken was... En zojuist probeerde hij om iemand in elkaar te rammen... Wat erger is, is namelijk *(wacht even, spreekt aarzelend)* ...dat hij iemand aangereden heeft... Hijzelf heeft daar geen flauw benul van. Ah ja, voor ik het vergeet, we hebben hem een orthopedisch hemdje aangedaan. *(ze giechelt even)* Toch goed, hé dokter? *(Ze wacht even op een bevestigend antwoord)* Oh ja, dan is er nog zijn kamergenoot. U kent hem wel: Louike Vandebussche! Ik heb den indruk, dat het daar steeds minder goed mee gaat. U hebt al zoveel medicatie uitgeprobeerd, maar volgens mij helpt het niks! Het lijkt mij verstandig hem op een eenpersoonskamer te leggen, zodat hij beter kan rusten! Want naast die andere kerel... Ik heb toch compassie met Louike, zo'n lief ventje. Ja, ik weet

het dokter. Als ge voor verpleging gekozen hebt, moogt ge niet sentimenteel zijn. Gelukkig is onze leuze: "Waar een wil is, is een Tura!" Niet waar dokter? (wacht even) Dokter? Dokter? ...Verdorie, die heeft al opgelegd!

(Lydia gaat naar de kast, neemt Freds portefeuille, zeep, een handdoek, een glas en een fles water. Ondertussen is de spot in de ziekenkamer ook aangegaan. Louis en Fred liggen op hun bed. Fred kijkt op zijn uurwerk.)

FRED : *(in zichzelf)* Verdorie, seffens staat ons moeder hier, hysterisch zoals altijd... Ik hoop dat de polies nog niet thuis geweest is, want anders gaat dat kliniekske hier te klein zijn. Al goed dat onze pa naar z'n werk is. *(zucht even)* Gelukkig hebben ze hier zachte bedden. Diegene die dat uitgevonden heeft... Daar mochten ze gerust een standbeeld voor recht zetten.

LYDIA : *(Komt met Freds gerief de kamer binnen en gaat resoluut naar hem toe.)* Voila, meneer Cleiren, hier is uwe portefeuille, water en gerief om u te wassen. *(Ze legt alles op zijn nachtkastje.)*

FRED : Ik ben al lang gewassen.

LOUIS : Met mijn gerief!

LYDIA : Zeg heren, gedraag u eens als volwassen mensen!

FRED : Ik voel mij precies den oppas van dat wrak daar!

LOUIS : Hebt ge uw eigen al eens goed bekeken!

LYDIA : Komaan, geen ruzie maken, hé. Ik heb nog veel werk. Probeer het een beetje met elkaar te vinden. Ik kom seffens nog wel eens langs. Als er ondertussen iets voorvalt, *(nadrukkelijk)* dat echt de moeite loont, dan bellen jullie maar.

(Lydia verlaat de kamer. Fred neemt een glas water, nipt ervan, net alsof het een glas wijn is. Hij begint steeds sneller te drinken, verslikt zich en begint te hoesten. De spots gaan even uit. Ondertussen worden twee eetplateaus gebracht. Louis eet in z'n bed en Fred aan het eettafeltje.)

TAFEREEL DRIE

(De spots gaan in de ziekenkamer terug aan. Het is middag, iets voor 14.00u. Fred zit aan het eettafeltje met de vingers te trommelen, terwijl Louis recht zit in zijn vertrouwde bed. Plots staat Fred resoluut op.)

FRED : Ik ga op de gang eens even een toereke maken. 't Is maar kwestie van mijne fysiek op peil te houden.

LOUIS : Fred, ge weet toch dat het direct bezoek is. Het is bijna twee uur.

FRED : Ik, bezoek? Ons moeder, die met de pastoor komt, zeker! Dat is goed om ne preek te horen en om naar mijn voeten te krijgen. Ik heb geen goesting om naar haar gezaag te luisteren! *(Hij staat recht en wil Louis tonen hoe zijn moeder zich gewoonlijk gedraagt.)*

Ik zal u eens laten zien, hoe ons moeder is. Dan gaat ge direct lopen, allee in uw geval is dat nogal moeilijk. *(Hij begint zijn moeder te imiteren.)*

Frederic, het is koud, mijne jongen, zou je geen sjaal aandoen! Frederic, vooraleer je weg gaat, doe je zwarte schoenen aan! Frederic, het is al acht uur en je bent nog niet geraserd. Frederic, uw haar, zou je eens niet naar de coiffeur gaan? En zo kan ik uren doorgaan! Nee gastje, ik ben weg, mij niet gezien! Maar doe ze maar ne goeiendag en geeft *(met een air)*

de Eerwaarde heer Pastoor nen dikke kus! (*Hij verlaat de kamer. Louis schudt het hoofd en mompelt:*)

LOUIS : Die jonge kerels toch, die doen maar op! (*zucht*) In mijnen tijd was het toch wel anders: alle dagen vroeg opstaan, naar de kerk, rap eten en daarna werken, werken en nog eens werken! (*Louis sluit de open. Een ogenblik later verschijnt Liza, de oudere verpleegster, in de ziekenkamer. Ze heeft een aërosol-toestel bij de hand.*)

LIZA : Goede middag, meneer Vandenbussche, en heeft het eten u gesmaakt?

LOUIS : Dat gaat wel, zuster.

LIZA : Uwe kamergenoot is op stap, zo te zien.

LOUIS : Inderdaad.

LIZA : Mag ik nog even uwe aërosol geven? Na vijf minuutjes zet ge het masker maar af. Ge kent dat wel hé, meneer Vandenbussche! Ik kom na het bezoek terug langs. Tot straks.

LOUIS : Goed zuster, dankuwel!

(*Liza verlaat de scène met de plateaus. Plots staat de X-sider in de deur opening. Louis schrikt en schuift het aërosolmasker op zijn voorhoofd. De X-sider heeft een helm bij met enkele biertjes en een opener.*)

X-SIDER : Hela, ouwe zak, is dat hier dat onze zatte chauffeur logeert?

LOUIS : (*verschrikt*) Euh, u bedoelt meneer Cleiren, zeker. Ja, die ligt ook op deze kamer.

X-SIDER : (*Kijkt naar het lege bed van Fred*) Waar is 'm dan, bompa? (*Louis antwoordt niet. Hij is volledig van de kaart.*) Dove kwak, 'k heb het tegen u zene gast! Waar is de Fred?

LOUIS : (*hakkelend*) De gang... mmm... gaan wandelen.

X-SIDER : Zeg kerel, gij zijt ook niet veel van klap. Zijn de ouwmannekeshuizen volzet, ofzo?

LOUIS : Ik ben hier opgenomen met een pneumonie.

X-SIDER : Pneu... watte? Is dat ne platten band?... Amaai zone naam, da moet een slijmerig beest zijn! Teveel naar de zoölogie geweest?

LOUIS : (*schamper lachje*) Ik heb een zware longaandoening. Maar het gaat al wat beter.

X-SIDER : (*Loopt de kamer verder binnen en legt zich triomfantelijk op Freds bed. Hij neemt uit de helm een flesje bier, doet het open en drinkt ervan. Ondertussen in zichzelf:*) Verdoeme, 't is toch ne stoeme gast! Altijd als ge 'm van doen hebt, is 'm er niet!

LOUIS : Ik heb toch al gezegd, hij is op de gang gaan wandelen.

X-SIDER : Gaan zwalpen, zeker! Allee, dan doet ge al eens iets goed, de rotzak! (*Wacht even, wil nu Louis echt shockeren.*) Zeg gast, wette gij da 'k juist terug los ben. Ik heb efkes gelogeerd in den bak. 'Hotel Den Houten Lepel", zo noemen wij dat. Ik moet zeggen dat deze bedden van betere kwaliteit zijn.

LOUIS : (*verschrikt, trekt de lakens meer over zich heen*) Den bak? Hoe bedoelt u?

X-SIDER : Och niks speciaals, nen overval, wat spul verkocht en drie flikken ineen geramd. Dat is 't zo wat, denk ik. Maar, ze hebben mij wat rapper losgelaten, omdat ik in en bak zo'n braaf ventje was. (*Wacht even, gaat dan verder met zijn betoog.*) Just die vuil, smerige flikken, daar kan ik nog altijd niet tegen. D'er is maar ene goeie flik en da's nen dooie! Maar allee, we laten ons niet doen zene! Overlaatst hebben de Fred en ik zo een zeikerd nog eens ineen geschopt. Dat was op den Antwerp. Toffe match moet ik zeggen! Wette wat dat die flik zei? Astemblief, laat mij los, ik zijn vader van vijf kinderen. Ik heb 'm gezegd: "Troost u mateke ik zen kind van vijf vaders! (*Begint smakelijk te lachen, heeft tevens zijn biertje opgedronken.*)